

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 397/2017-12

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 22. júna 2017 v senáte zloženom z predsedu Ladislava Orosza (sudca spravodajca), zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej a zo sudcu Lajosa Mészárosa predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKČIA], [REDAKČIA], zastúpeného opatrovníkom [REDAKČIA], [REDAKČIA] právne zastúpeného advokátom JUDr. Milanom Kukučkom, Farská 34, Nitra, ktorou namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 9 So 6/2016 z 28. septembra 2015 a rozsudkom Krajského súdu v Nitre sp. zn. 19 Sd 223/2013 z 20. októbra 2015, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKČIA] o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 30. decembra 2016 doručená sťažnosť [REDAKČIA], [REDAKČIA] (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného opatrovníkom [REDAKČIA], [REDAKČIA]

██████████ zastúpeného advokátom JUDr. Milanom Kukučkom, Farská 34, Nitra, ktorou namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 9 So 6/2016 z 28. septembra 2015 a rozsudkom Krajského súdu v Nitre (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 19 Sd 223/2013 z 20. októbra 2015.

Zo sťažnosti a z pripojených príloh vyplýva, že sťažovateľ opravným prostriedkom podľa tretej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“), (vo vtedy platnom a účinnom znení) napadol rozhodnutie Sociálnej poisťovne, ústredia (ďalej len „odporkyňa“) č. 750 717 6787 z 8. augusta 2013 o priznaní čiastočného invalidného dôchodku od 24. septembra 1994 podľa § 37 zákona č. 100/1988 Zb. o sociálnom zabezpečení v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o sociálnom zabezpečení“) a jeho následnom zvýšení na sumu 133,30 € mesačne.

Predmetné rozhodnutie odporkyne bolo vydané na podklade posudku posudkovej komisie sociálneho zabezpečenia Sociálnej poisťovne, pobočky Nitra z 18. januára 1995, ktorá ustálila, že sťažovateľ nie je invalidný, ale len čiastočne invalidný, keďže pre dlhodobo nepriaznivý zdravotný stav jeho telesné a duševné schopnosti dosahujú polovicu schopností na výkon sústavného zamestnania u zdravých občanov, a vznik čiastočnej invalidity určil k 8. júlu 1994.

Uvedený posudok bol vypracovaný na základe obnovy konania povolenej správnym orgánom po tom, čo krajský súd rozsudkom sp. zn. 19 Sd 20/2010 z 15. júna 2012 (v konaní o predchádzajúcom opravnom prostriedku, pozn.) po vrátení veci uložil správny orgán pribrať do správneho konania súdneho znalca z odvetvia medicíny na účely posúdenia, či zdravotný stav sťažovateľa podľa medicínskych kritérií odôvodňoval v roku 1994 invaliditu alebo čiastočnú invaliditu. Súdny znalec bol v zmysle pokynu krajského súdu požiadaný o vypracovanie znaleckého posudku listom odporkyne z 26. júla 2012. Zo znaleckého posudku (zabezpečeného odporkyňou v správnom konaní, pozn.)

z 15. januára 2013 vyplýva rovnaký záver, že zdravotný stav sťažovateľa v roku 1994 neodôvodňoval invaliditu, ale len čiastočnú invaliditu.

Krajský súd na základe podaného opravného prostriedku proti neprávoplatnému rozhodnutiu odporkyne o priznaní čiastočného invalidného dôchodku rozhodol napadnutým rozsudkom sp. zn. 19 Sd 223/2013 z 20. októbra 2015 tak, že rozhodnutie odporkyne potvrdil. V konaní krajský súd pribral na vypracovanie kontrolného znaleckého posudku [REDACTED] (posudok z 13. apríla 2015 a jeho doplnenie zo 17. augusta 2015 v reakcii na otázky sťažovateľa, pozn.), ktorý potvrdil odôvodnenosť čiastočnej invalidity sťažovateľa v rozhodnom období.

Sťažovateľ podal proti rozsudku súdu prvého stupňa odvolanie zo 7. decembra 2015, o ktorom rozhodol najvyšší súd napadnutým rozsudkom tak, že rozsudok krajského súdu ako vecne správny podľa § 219 OSP potvrdil s poukazom na dostatočné a úplné právne závery a skutkové zistenia krajského súdu.

Sťažovateľ v sťažnosti popisuje priebeh konania pred všeobecnými súdmi a namieta najmä arbitrárnosť a svojvoľnosť odôvodnenia napadnutých rozsudkov krajského súdu a najvyššieho súdu, ktoré sú podľa jeho názoru založené len na všeobecných formuláciách. K tomu uvádza: *„Odôvodnenie odvolacieho súdu je nezrozumiteľné, neudržateľné, nevychádza zo zákona ani z dostupnej judikatúry a je svojvoľné. Odvolací súd vyčerpávajúcim spôsobom nevysvetlil dôvody svojho rozhodnutia, ani o ktoré ustanovenie zákona opiera svoje rozhodnutie. Odvolací súd dospel k skutkovým zisteniam bez toho, aby sám vykonal akékoľvek dokazovanie. Arbitrárnosť (svojvôľa) v súdnom rozhodnutí odvolacieho súdu je v danom prípade poznateľná zo zjavne iracionálnych myšlienkových konštrukcií vyložených v odôvodnení rozhodnutia.*

Súd sa v odôvodnení rozsudku obmedzil výlučne na zhrnutie obsahu podaného odvolania, citáciu niektorých zákonných ustanovení a konštatovanie toho, čo tvorí obsah administratívneho spisu. Súd dostatočným spôsobom neuviedol právne úvahy, na základe ktorých dospel k záveru, že rozhodnutie Krajského súdu v Nitre je potrebné potvrdiť. Náš názor je ten, že súd vec hodnotí výhradne z pohľadu všeobecných formulácií.

Rozhodnutia oboch súdov sú tak nepresvedčivé a popierajú základné princípy spravodlivého procesu, ktorého výsledkom je nepredvídateľné rozhodnutie pre účastníkov konania.

Odvolaací súd konal vadne a osvojil si nesprávne právne posúdenie veci a nezistil riadne skutkový stav.“

Vo vzťahu k napadnutému rozsudku krajského súdu sťažovateľ namieta najmä, že „Novými skutočnosťami, ktoré v rámci prebiehajúceho konania nemôžu byť prehliadnuté a postavené na okraj záujmu sú závery lekárskeho správ [REDAKOVANÉ]. Práve ony sa stali tým podstatným elementom, ktorý spochybňuje závery rozhodnutí Sociálnej poisťovne o priznaní čiastočného invalidného dôchodku.

... záverom zo správ [REDAKOVANÉ] v konaní pred Sociálnou poisťovňou ale aj v konaní pred súdom bola pripisovaná minimálna vážnosť a neboli po odbornej stránke konfrontované so závermi posudkových lekárov a dokonca ani znalcov v podanom znaleckom posudku.“.

Sťažovateľ ďalej namieta odňatie možnosti konať pred krajským súdom, ktorá podľa neho spočíva vo faktickej nemožnosti realizácie jeho procesných práv. K tomu uvádza: «... dôkazné návrhy si súd vyložil vždy tak, že v podstate zmaril ich účel. Sťažovateľ má na mysli predovšetkým jeho procesné návrhy v súvislosti s nariadeným znaleckým dokazovaním a s návrhmi na výsluch svedkov. Krajský súd na rozdiel od jeho návrhov otázky formuloval zmätočne a selektívne. Aj odpovede znalcov boli nedostatočné a miestami zmätočné. Krajsky súd dôkaz znaleckým posudkom vykonal bez osobného výsluchu znalca na pojednávaní, a to aj napriek tomu, že sťažovateľ na výsluchu znalca na pojednávaní opakovane trval. Sťažovateľovi tak v podstate nezostal žiadny právny nástroj na reálnu kontrolu záverov znaleckého dokazovania. Znalecký ústav stále „pracoval“ len s verziou o čiastočnom invalidnom dôchodku. Chýba napríklad odpoveď na otázku, či by výkon zamestnania nezhoršil zdravotný stav navrhovateľa? Absentuje porovnanie pojmov celkom mimoriadne podmienky a zvlášť uľahčené pracovné podmienky v aplikácii na zistené skutočnosti.»

Na základe tejto sťažnostnej argumentácie sťažovateľ navrhuje ústavnému súdu, aby po prijatí jeho sťažnosti na ďalšie konanie vyslovil nálezom porušenie jeho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutými rozsudkami najvyššieho súdu a krajského súdu, oba rozsudky zrušil, vec vrátil krajskému súdu na ďalšie konanie a priznal mu úhradu trov konania pred ústavným súdom.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na ktorých prerokovanie nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

II.1 K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým rozsudkom krajského súdu

Sťažovateľ (v podstate) tvrdí, že napadnutý rozsudok krajského súdu je arbitrárny, a preto ním došlo k porušeniu jeho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Z čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že systém ústavnej ochrany základných práv a slobôd rozdelený medzi všeobecné súdy a ústavný súd, pričom právomoc všeobecných súdov je ústavou založená primárne („... ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd“) a právomoc ústavného súdu len subsidiárne, t. j. na princípe subsidiarity.

Z princípu subsidiarity vyplýva, že právomoc ústavného súdu poskytnúť ochranu základným právam a slobodám je daná iba vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhodujú všeobecné súdy. Ústavný súd pri uplatňovaní svojej právomoci vychádza zo zásady, že ústava ukladá všeobecným súdom chrániť nielen zákonnosť, ale aj ústavnosť. Preto je právomoc ústavného súdu subsidiárna a nastupuje až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov (m. m. IV. ÚS 236/07). Ak ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti zistí, že sťažovateľ sa ochrany svojich základných práv alebo slobôd môže domôcť využitím jemu dostupných a účinných prostriedkov nápravy pred iným (všeobecným) súdom, musí takúto sťažnosť odmietnuť z dôvodu nedostatku právomoci na jej prerokovanie (m. m. IV. ÚS 115/07).

Proti napadnutému rozsudku krajského súdu mohol sťažovateľ podať odvolanie (čo aj využil), o ktorom bol oprávnený a aj povinný rozhodnúť najvyšší súd. Právomoc najvyššieho súdu rozhodnúť o odvolaní sťažovateľa v danom prípade vylučuje právomoc ústavného súdu. Ústavný preto túto časť sťažnosti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie.

II.2 K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu

Z § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď napadnutým postupom alebo napadnutým rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú preto možno považovať sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07).

Ústavný súd považuje ešte pred posúdením odôvodnenosti sťažnosti v časti smerujúcej proti napadnutému rozsudku najvyššieho súdu za žiaduce poukázať na skutočnosť, že vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov nie je alternatívnou ani mimoriadnou opravnou inštitúciou (m. m. II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96), a preto nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecným súdom bol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Do sféry pôsobnosti všeobecných súdov môže ústavný súd zasiahnuť len vtedy, ak by ich konanie alebo rozhodovanie bolo zjavne nedôvodné alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, a zároveň by malo za následok porušenie niektorého základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02,

III. ÚS 180/02 atď.). K iným dôvodom, ktoré môžu zakladať záver o zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti, nesporne patrí aj ústavnoprávny rozmer, resp. ústavnoprávna intenzita namietaných pochybení, resp. nedostatkov v činnosti alebo rozhodovaní príslušného orgánu verejnej moci, posudzovaná v kontexte s konkrétnymi okolnosťami prípadu (IV. ÚS 362/09, m. m. IV. ÚS 62/08).

Podstatou výhrad sťažovateľa proti napadnutému rozsudku najvyššieho súdu je arbitrárnosť, nepresvedčivosť a nepredvídateľnosť jeho odôvodnenia, ako aj to, že odvolací súd konal podľa jeho názoru svojvoľne a osvojil si nesprávne právne posúdenie veci. Sťažovateľ tvrdí, že z odôvodnenia napadnutého rozsudku sa vôbec nedozvedel, ako sa v jeho veci konajúce súdy vysporiadali s jeho kvalifikovanými návrhmi a odôvodnenými námietkami voči nesprávnemu rozhodnutiu odporkyne. Ďalej sťažovateľ namieta, že odvolací súd (rovnako ako pred ním krajský súd, pozn.) neúplnosť výroku rozhodnutia odporkyne v potvrdzujúcom rozsudku konvaliduje.

V nadväznosti na sťažnostnú argumentáciu sťažovateľa ústavný súd poukazuje na relevantnú časť napadnutého rozsudku, v ktorej najvyšší súd predovšetkým uvádza:

„Pokiaľ ide o námietky navrhovateľa k dodržiavaniu procesnoprávných ustanovení treba uviesť, že podľa § 244 ods. 1 OSP, v správnom súdnictve preskúmavajú súdy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy. Námietka navrhovateľa, že krajský súd akceptoval nedostatočne formulovaný výrok napadnutého rozhodnutia, čo samo o sebe malo byť dôvodom na zrušenie napadnutého rozhodnutia odvolací súd nepovažuje za dôvodnú. Z obsahu odôvodnenia napadnutého rozhodnutia odporkyne, ktoré je neoddeliteľnou súčasťou uvedeného rozhodnutia je jednoznačne identifikovateľný obsah právnych predpisov. Uvedená formálna chyba by založila podstatnú chybu konania a rozhodnutia len vtedy, ak by tým bola zhoršená obhajoba práv navrhovateľa (Boh.A12.448/36), čo sa však v danom prípade nestalo. Navyše formálne zopakovanie administratívneho konania nepredstavuje pre účastníka, vo vzťahu k skutkovej stránke veci, reálnu možnosť dosiahnuť rozhodnutie v jeho prospech (R 103/2011).

Pokiaľ navrhovateľ namietal, že súd nevypočul svedkov, ktorých vypočutie žiadal navrhovateľ, treba poukázať na znenie § 120 ods. 1 OSP, podľa ktorého majú účastníci povinnosť označiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení, ale o ich vykonaní rozhoduje súd. Aj keď krajský súd navrhnutých svedkov nevypočul, svoj postup dostatočne odôvodnil, riadne vyhodnotil jeho dôkaznú silu a vyvodil logické závery, preto postupoval v súlade so zákonom.

Navyše, súd môže vykonať aj iné dôkazy, ako navrhujú účastníci, ak je ich vykonanie nevyhnutné pre rozhodnutie vo veci. V tomto prípade krajský súd prizval do konania dvoch súdnych znalcov na objektívne posúdenie zdravotného stavu navrhovateľa a mal k dispozícii všetky odborné lekárske stanoviská. Sám kľúčový svedok [REDAKOVANÉ], kvôli ktorého posudkom bola vyvolaná a realizovaná obnova konania, zrejme nepovažoval za potrebné sa dostaviť (opakovane maril vykonanie dôkazov tým, že predvolania súdu ignoroval) a byť konfrontovaný vo svojich výpovediach súdom, resp. ostatnými svedkami - lekármi.

Napokon sám navrhovateľ od výsluchu uvedeného svedka upustil, ktorú skutočnosť krajský súd len rešpektoval.

Z rozsudku krajského súdu vyplýva, že rozhodnutie odporkyne považoval za vecne správne a zákonné najmä z dôvodu, že navrhovateľ žiadnym spôsobom nepreukázal, že by ku dňu odňatia invalidného dôchodku, resp. priznania čiastočne invalidného dôchodku došlo k takému zhoršeniu jeho zdravotného stavu, ktoré by podmieňovalo invaliditu podľa § 29 ods. 3 zsp.

Naopak, z posudkov a lekárskeho správ, nachádzajúcich sa v dávkových spisoch vyplýva, že zdravotný stav navrhovateľa je nezmenený v preskúvanom čase a túto skutočnosť nemôže vyvrátiť ani posudok [REDAKOVANÉ] ktorý je v konečnom dôsledku vyvrátený posudkom Ústavu.

Rovnako ani v odvolaní proti rozsudku krajského súdu navrhovateľ nepredložil žiadne dôkazy, najmä také lekárske správy a nálezy, ktoré by nasvedčovali tomu, že sa v relevantnom čase (v rokoch 1993 a 1994) nevzali do úvahy a ktoré by zhoršenie zdravotného stavu navrhovateľa reálne preukázali bez nadhodnotenia.

Až doplnený znalecký posudok považoval aj odvolací súd za úplný, objektívny a presvedčivý v jeho závere, že navrhovateľ bol v rozhodnom období (1994) schopný vykonávať doterajšie alebo iné sústavné zamestnanie len za osobitne uľahčených

pracovných podmienok, ktoré ustanoví Ministerstvo práce, sociálnych vecí a rodiny Slovenskej republiky všeobecne záväzným právnym predpisom, podľa § 37 ods. 3 písm. b/ zákona č. 100/1988 Zb. v spojení s § 20 ods. 3 vyhl. č. 149/1988 Zb.“

Z citovaného podľa názoru ústavného súdu vyplýva, že najvyšší súd ústavne akceptovateľným spôsobom preskúmal odvolanie sťažovateľa (ktoré je z hľadiska vecných výhrad argumentačne takmer totožné s argumentáciou obsiahnutou v sťažnosti adresovanej ústavnému súdu, pozn.) a zaoberal sa vecne jednotlivými odvolacími námietkami sťažovateľa, pričom sa s jeho právnou argumentáciou nestotožnil, čo primeraným spôsobom odôvodnil. Za týchto okolností nemožno podľa názoru ústavného súdu považovať napadnutý rozsudok najvyššieho súdu za arbitrárny alebo inak excesívny. Naopak, právne závery najvyššieho súdu ústavný súd považuje z ústavného hľadiska za akceptovateľné a udržateľné, a preto nemá dôvod do napadnutého rozsudku zasahovať. Odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (IV. ÚS 115/03).

K námietke konvalidácie neúplného znenia výroku rozhodnutia odporkyne o priznaní čiastočného invalidného dôchodku (formálny nedostatok spočívajúci v tom, že v rozhodnutí odporkyne bol označený len § 37 zákona o sociálnom zabezpečení bez uvedenia odseku a písmena, pod ktoré bol subsumovaný dôvod čiastočnej invalidity sťažovateľa, pozn.) ústavný súd považuje za potrebné poukázať na to, že už správny súd prvého stupňa poukázal na odôvodnenie preskúmaného rozhodnutia odporkyne (konkrétne s. 5 ods. 1 rozhodnutia odporkyne), z ktorého celkom zjavne vyplýva, že sťažovateľ bol uznaný čiastočne invalidným podľa § 37 ods. 3 písm. a) zákona o sociálnom zabezpečení, a preto uvedený formálny nedostatok výroku nebol spôsobilý relevantným spôsobom zasiahnuť do sťažovateľom označených práv, resp. spôsobiť vecnú nesprávnosť rozhodnutia odporkyne.

K námietke sťažovateľa o nevykonaní znaleckého posudku vypracovaného znaleckým ústavom pre potreby súdneho konania ústnou formou ústavný súd poukazuje

na § 127 ods. 1 OSP, v zmysle ktorého sa dôkaz znaleckým posudkom vykonáva prioritne ústnou formou – výsluchom, jeho vypracovanie písomnou formou je len fakultatívne a od výsluchu môže súd upustiť len v odôvodnených prípadoch.

Zároveň ale ústavný súd nespúšťa zo zreteľa, že krajský súd s obsahom znaleckého posudku sťažovateľa oboznámil, zaslal mu ho na vyjadrenie a sťažovateľom predložené otázky na znalcov zohľadnil, na základe nich požiadal o vyhotovenie písomného doplnku k znaleckému posudku a zároveň v odôvodnení rozsudku uviedol, že upustil od výsluchu znalca s poukazom na to, že ide o znalecký ústav. Ústavný súd zastáva názor, že takýmto procesným postupom bola zásada kontradiktórnosti naplnená, sťažovateľ mal vytvorený priestor na realizáciu práva vyjadriť sa a klásť znalcom otázky, i keď písomnou formou. Na základe uvedeného možno uzavrieť, že nejde o také pochybenie v postupe najvyššieho súdu, ktoré by bolo spôsobilé ústavno-relevantným spôsobom zasiahnuť do základného práva sťažovateľa na súdnu ochranu, resp. jeho práva na spravodlivé súdne konanie.

S poukazom na uvedené ústavný súd konštatuje, že sťažovateľom formulované výhrady proti napadnutému rozsudku najvyššieho súdu nesignalizujú reálnu možnosť vysloviť porušenie sťažovateľom označeného základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny, resp. práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru po prípadnom prijatí tejto časti sťažnosti na ďalšie konanie. Ústavný súd preto pri predbežnom prerokovaní odmietol túto časť sťažnosti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

Vzhľadom na to, že sťažnosť bola odmietnutá ako celok, bolo bez právneho významu zaoberať sa ostatnými v nej uplatnenými návrhmi sťažovateľa.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 22. júna 2017